

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Milady Haplové a soudkyň JUDr. Jarmily Ďáskové a JUDr. Jany Kubenové v právní věci navrhovatele: **Ing. J. P.**, nar., bytem, proti odpůrci: **Statutární město Brno**, se sídlem Dominikánské nám. 196/1, 601 67 Brno, zast. Mgr. Markem Vojáčkem, advokátem a společníkem Havel, Holásek & Partners s.r.o., advokátní kancelář, se sídlem Týn 1049/3, 110 00 Praha 1, za účasti osoby zúčastněné na řízení IMOS development, uzavřený investiční fond, a.s., se sídlem Gajdošova 4392/7, 615 00 Brno, o návrhu na zrušení opatření obecné povahy – Úpravy směrné části Územního plánu města Brna – ul. Dusíkova ze dne 21.3.2012, č.j., sp. zn.

t a k t o :

- I. Návrh **s e z a m í t á.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Navrhovatel se podáním doručeným Krajskému soudu v Brně dne 4. 9. 2012 domáhá zrušení opatření obecné povahy – Úpravy směrné části Územního plánu města Brna – ulice vydaného Magistrátem města Brna, Odborem územního plánování a rozvoje dne 21. 3. 2012. V seznamu provedených úprav je úprava u odpůrce vedena pod označením S 24/11 MČ Brno-Lesná, k. ú., sloučení ploch SO návrhu s IPP 2,2 a 1,0 a navýšení IPP v celé ploše

SO návrh na 2,2, posun vzájemné hranice ploch SO-návrh, BO-návrh a plochy komunikace a prostranství místního významu, ulice

V odůvodnění návrhu uvedl, že podstatou výše uvedené změny územního plánu je zvýšení limitu využití území, a to regulativu IPP – indexu podlažních ploch. Dle Přílohy č. 1 vyhlášky města Brna č. 2/2004, ve znění pozdějších předpisů (Regulativy uspořádání území, Výklad pojmů, bod 9), IPP vyjadřuje intenzitu využití území, tj. počet m² hrubé podlažní plochy na m² základní plochy. Uvedl, že limity využití území jsou závazné podmínky realizovatelnosti záměru vyplývající z územního plánování. Určují podmínky uspořádání a využití území. Potřeba Limitů vyplývá z Listiny základních práv a svobod, má chránit základní práva člověka v území, tedy právo na přiměřený prostor a v něm obsažené životní podmínky a zdraví obyvatel. Limit využití území má chránit standart využití a uspořádání území ve smyslu co nejvyšší úrovně prostorového komfortu pro obyvatele a jejich aktivity.

Uvedl, že je vlastníkem bytové jednotky v Obytném souboru, která se sice nenachází přímo na území dotčeném napadenou změnou územního plánu, ke zkrácení práv navrhovatele však došlo zvýšením limitu využití území za účelem umožnění realizace výstavby dalšího bytového domu Obytného souboru Plocha dotčená změnou územního plánu bezprostředně sousedí s nemovitostmi, na nichž se nachází bytový dům s jednotkou navrhovatele (vzdálenost asi 50 m).

Navrhovatel v průběhu pořizování napadeného opatření obecné povahy nepodal námitky ani připomínky, neboť je ani podat nemohl. Žádný proces projednávání změny územního plánu totiž neproběhl. Investor Obytného souboru pouze písemně požádal o změnu územního plánu odpůrce a ten jeho žádosti vyhověl a zvýšení limitu využití území zanesl do Územního plánu města Brna (dále jen „ÚPmB“). Navrhovatel se o napadeném opatření obecné povahy dozvěděl v rámci nedávno zahájeného územního řízení pro další bytový dům „D“ Obytného prostoru Veřejné ústní jednání k záměru investora se v rámci územního řízení konalo dne 10. 8. 2012.

Územní plán se vydává formou opatření obecné povahy, k jehož přezkumu je v rozsahu stanoveném v § 101a a násl. s.r.s. ve znění pozdějších předpisů oprávněn krajský soud. Správnímu soudu tak mimo jiné přísluší přezkoumávat, zda změnu územního plánu přijal pravomocí nadaný a kompetentní orgán a zda přitom postupoval zákonem předepsaným způsobem. Návrh na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho části může podat ten, kdo tvrdí, že byl na svých právech opatřením obecné povahy, vydaným správním orgánem, zkrácen.

Navrhovatel se cítí na svých právech zkrácen, neboť změna územního plánu se týká území bezprostředně sousedícího s již realizovanou částí Obytného souboru O změnu územního plánu požádal investor obytného souboru, a to obchodní společnost IMOS development, uzavřený investiční fond, a.s. za účelem výstavby dalšího bytového domu. Již zkolaudované bytové domy Obytného souboru byly umístěny a postaveny v rozporu se stavebními předpisy i s Územním plánem města Brna tak, aby přinesly maximální zisk pro investora. Došlo zde až k sedminásobnému přetížení území z důvodu překročení platných limitů využití území stanovených ÚPmB v regulativu IPP – index podlažních ploch. Skutečné zatížení území plochou podlažnosti, a tedy i objemem stavební hmoty a hustotou obyvatel, dosahuje v obytném souboru až hodnoty 4,2. Platný Územní plán města Brna však pro předmětné území obsahoval hodnotu IPP pouze ve výši 0,6. Bytové domy Obytného souboru navíc byly postaveny ve funkční ploše SO, která jejich výstavbu v realizovaném

rozsahu neumožňovala, neboť dle Územního plánu města Brna zde měly převažovat plochy pro obchod, služby a administrativu. Příloha č. 1 vyhlášky města Brna č. 2/2004 upravuje, že smíšené plochy obchodu a služeb (SO) slouží převážně k umístění obchodních a servisních provozoven a administrativy, které podstatně neruší bydlení. Uvedené základní kritérium pro umístění staveb do předmětné funkční plochy (SO) je doplněno o další přípustné stavby, a to např. stavby pro bydlení, avšak s omezením max. do 50 % výměry funkční plochy. Celou funkční plochu však zabírají pouze bytové domy Obytného souboru, čímž nebyl respektován ani účel využití funkční plochy stanovený v době rozhodování správních orgánů ÚPmB (plochu SO dodatečně odpůrce v územním plánu přepsal na funkční plochu BO - plochy všeobecného bydlení).

Výše uvedené svědčí o pochybeních státní správy v oblasti územního a stavebního řízení, ne-li přímo o libovůli správních orgánů při jejich rozhodování, či při vydávání vyjádření a stanovisek dotčených orgánů státní správy (kladná vyjádření či stanoviska odpůrce ohledně souladu záměru Obytného souboru s ÚPmB).

Vzájemné odstupy staveb obytného souboru jsou nedostatečné, nedosahují hodnot požadovaných právními předpisy na vzájemné odstupy mezi stavbami (ust. § 25 odst. 4 vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území).

Nevhodným situováním bytových domů na pozemky nebyly v obytném souboru vytvořeny klidové prostory pro každodenní rekreaci a relaxaci (jak požaduje Příloha č. 1 vyhlášky města Brna č. 2/2004), ani plochy pro zeleň a dětská hřiště, chybí občanská vybavenost, prostory pro obchod a služby, a to v rozporu s platnými právními předpisy, principy urbanismu a trvale udržitelného rozvoje.

V Obytném souboru nejsou respektovány principy a pravidla stanovená Ústavem územního rozvoje z hlediska nároků na území, kdy např. na 1000 obyvatel má připadat 800 m² upraveného pozemku pro hřiště pro děti a 700 m² pro hřiště pro děti a mládež. Tato selhání investora a příslušných správních orgánů již nelze napravit. Navrhovatel se však podaným návrhem *snaží zabránit dalšímu významného zhoršení kvality bydlení zvýšením limitu využití území, a tím i objemu stavební hmoty a hustoty obyvatel v již nyní velmi přetíženém území* (nedostatek zeleně, dětských hřišť, prostoru pro každodenní rekreaci a relaxaci, nedostatek parkovacích ploch). Změna územního plánu nerespektuje veřejné zájmy v území, ani práva dalších dotčených osob a možnost vznést námitky dotčených vlastníků či připomínky veřejnosti k předmětné změně územního plánu. Navrhovateli je známo, že se zvyšováním regulativu v dotčené ploše nesouhlasí ani zastupitelstvo městské části Brno-sever.

Vzhledem k již nyní velkému přetížení území Obytného souboru obrovským překročením platných limitů využití území, nedostatku ploch zeleně, ploch pro každodenní rekreaci a relaxaci, ploch pro dětská hřiště, nedostatku parkovacích ploch a ploch veřejných prostranství, navrhovatel tvrdí, že byl na svých právech opatřením obecné povahy vydaným správním orgánem, zkrácen (zvýšením IPP umožňujícím realizaci záměru výstavby dalšího bytového domu dojde k podstatnému zhoršení kvality bydlení navrhovatele). Rozvinul v podání doručené Krajskému soudu v Brně dne 1. 11. 2012, že abnormální přetíženost území Obytného souboru je jednoznačně zřejmá na první pohled na obytný soubor. Toto vyplývá jednak ze souboru fotografií, které navrhovatel soudu předložil a z výkresu s výpočtem skutečné výše míry stavebního využití území v obytném souboru, který navrhovatel získal při veřejné prezentaci Územní studie Lesná – aktualizace územního plánu. Jako důkaz o abnormálním přetížení území navrhovatel dále odkazoval na Územní studii

Lesná – aktualizace, veřejně dostupnou na webových stránkách Magistrátu města Brna. Z textové části územní studie, a to studie ohledně občanské vybavenosti a mateřských škol konstatuje, že specifickým problémem je sídliště, kde došlo k masivní výstavbě bytovných domů bez jakékoliv občanské vybavenosti. Podle závěrů studie je v lokalitě deficit 74 míst v mateřských školách. V otázce hřišť pro děti je opět kritická situace v sídlišti, kdy deficit dětských hřišť je asi 715 m². V závěrečných doporučeních týkajících se návrhu dostavby sídliště studie konstatuje, že vzhledem k abnormálně velké hustotě zastavění monofunkčními bytovými objekty není již navrhována v území další funkce bydlení. Bez ohledu na výše uvedené napadenou změnou územního plánu odpůrce zvýšil míru stavebního využití území na poslední nezastavěné ploše obytného souboru, a to přímo za účelem výstavby dalšího osmipatrového bytového domu. Stavební odbor Úřadu městské části města Brna, Brno-sever, rozhodnutím o změně územního rozhodnutí č. 258 ze dne 19. 9. 2012, do takto přetíženého území uvedený bytový dům se čtyřiceti bytovými jednotkami již umístil. Výrazné zvýšení míry stavebního využití území napadenou změnou územního plánu v již abnormálně přetíženém území se v posuzované věci dotýká práva navrhovatele na příznivé životní prostředí (čl. 35 Listiny základních práv a svobod). Limity využití území jako závazné podmínky realizovatelnosti záměru vyplývající z územního plánování, určují podmínky uspořádání a využití území. Potřeba Limitu vyplývající z Listiny základních práv a svobod, má chránit základní práva člověka v území, tedy právo na přiměřený prostor a v něm obsažené životní podmínky a zdraví obyvatel. Limit využití území má chránit standart využití a uspořádání území ve smyslu co nejvyšší úrovně prostorového komfortu pro obyvatele a jejich aktivity. Hodnota míry stavebního využití území ve výši 2,2 (IPP), je již sama o sobě a především ve spojení s abnormálními hodnotami IPP okolních staveb (4,2 a 3,0) jednoznačně v rozporu s principem trvale udržitelného rozvoje, principy urbanismu, cílem územního plánování, optimalizace životního prostředí a úkolem územního plánování (a tedy i jednotlivých změn územního plánu) stanovovat podmínky pro kvalitní bydlení.

Navrhovatel je dotčen změnou územního plánu z důvodu, že napadená změna je v rozporu s cílem územního plánování, a tedy i cílem jednotlivých změn územního plánu vytvářet předpoklady pro výstavbu a pro udržitelný rozvoj území, spočívající ve vyváženém vztahu podmínek pro příznivé životní prostředí a pro soudržnost společenství obyvatel, který uspokojuje potřeby současné generace, aniž by ohrožoval podmínky života generace budoucí. Změna územního plánu, spočívající ve výrazném zvýšení míry stavebního využití území pro konkrétní záměr výstavby osmipatrového bytového domu v již abnormálně přetíženém území monofunkčními bytovými domy bez občanské vybavenosti a kritický nedostatek dětských hřišť a zeleně, je v rozporu s výše uvedenými cíli územního plánování ve smyslu ust. § 18 odst. 1 zákona č. 183/2006 Sb., stavebního zákona (dále jen „stavební zákon“). Umožněním realizace osmipatrového bytového domu se čtyřiceti bytovými jednotkami a odpovídajícím počtem nových parkovacích ploch na základě zvýšené míry stavebního využití území, místo dvoupatrové stavby s deseti bytovými jednotkami odpovídající IPP ve výši 0,6 před neveřejnými a utajenými změnami IPP odpůrcem, je navrhovatel přímo dotčen na svých právech také v důsledku mnohonásobně větších hlukových, prachových a výfukových emisí, ať už v souvislosti s výstavbou daleko rozsáhlejší stavby (téměř čtyřnásobně většího rozsahu vyplývající ze srovnání hodnot IPP ve výši 0,6 a IPP ve výši 2,2), či následujícím provozem a užíváním téměř čtyřnásobně větší stavby a téměř čtyřnásobně zvýšenou mírou provozu automobilové dopravy v již abnormálně přetíženém území s kritickým nedostatkem parkovacích míst. Nepřiměřené narušení pohody bydlení a kvality bydlení napadenou změnou územního plánu navrhovatel spatřuje také ve skutečnosti, že ke zvýšení míry stavebního využití území došlo na poslední nezastavěné a volné ploše Obytného souboru Doplnění

chybějících ploch pro dětská hřiště, chybějících veřejných prostranství a chybějících parkovacích ploch v důsledku realizace záměru na základě zvýšené míry stavebního využití území, již nebude možné nikdy v budoucnu napravit a již nyní kritická situace se mnohonásobně zhorší.

V daném případě, pokud navrhovatel napadá Úpravu směrné části ÚPmB – ulice ze dne 21. 3. 2012, formálně i materiálně se jedná o změnu územního plánu. Limity využití území vyjádřené v regulativech jsou ve smyslu ust. § 29 odst. 1 zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon č. 50/1976 Sb.“), závaznou částí územního plánu. Dle citovaného ustanovení územně plánovací dokumentace obsahuje závazné a směrné části řešení. Závazné jsou základní zásady uspořádání území a limity jeho využití, vyjádřené v regulativech; ostatní části řešení jsou směrné. Podle ust. § 6 odst. 5 písm. c) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, vydává územní plán včetně jeho změn v samotné působnosti zastupitelstvo obce. Proces pořizování, projednávání a schvalování územního plánu je upraven v zákoně č. 183/2006 Sb. jako specifický procesní postup, na který se dle § 192 nového stavebního zákona použijí ustanovení správního řádu, pokud stavební zákon nestanoví jinak. Územní plán je vydáván podle § 43 odst. 4 zákona č. 183/2006 Sb. formou opatření obecné povahy. Při pořizování a vydávání změn územního plánu se postupuje obdobně, tj. formou opatření obecné povahy (§ 55 odst. 2 nového stavebního zákona). Pořizování územního plánu a jeho změn náleží do přenesené působnosti orgánu obce a jeho schvalování a vydávání do samostatné působnosti zastupitelstva. Územní plán a jeho změny se tedy vydávají formou opatření obecné povahy podle správního řádu (§ 43 odst. 4 a násl. zákona č. 183/2006 Sb.). Změna regulativu IPP jako limitu využití území je tak možná pouze změnou územního plánu formou opatření obecné povahy, a to zákonem předepsaným způsobem. Zvýšení IPP je opatřením obecné povahy, k jehož vydání však odpůrce nemá pravomoc. Z ust. § 6 odst. 5 písm. c) nového stavebního zákona vyplývá pravomoc zastupitelstva obce vydat územní plán (a jeho změny). Napadené opatření obecné povahy tedy nebylo vydáno orgánem, kterému zákon k takovéto formě výkonu veřejné moci svěřil nezbytnou pravomoc.

Změna územního plánu byla přijata procesem odporujícím právním předpisům. Jakýkoliv proces projednávání a schvalování změny územního plánu fakticky chyběl. Investor Obytného souboru pouze písemně požádal o změnu územního plánu odpůrce a ten jeho žádosti vyhověl a zvýšení limitu využití území zanesl do Územního plánu města Brna. Vážné nedostatky procesu, resp. jeho totální absence vyloučily navrhovatele možnosti procesu změny územního plánu se aktivně účastnit, hájit v něm svá práva a oprávněné zájmy, uplatnit proti změně územního plánu své námitky a připomínky, když veřejné projednání návrhu (§ 52 zákona č. 183/2006 Sb.) se vůbec neuskutečnilo. Nezákonný postup odpůrce při změně ÚPmB zasahuje celý proces a všechny dotčené osoby s vlivem na výsledek procesu, tedy i na hmotněprávní zákonnost a správnost přijatého opatření. Navrhovatel opatření obecné povahy považuje za rozporný se zákonem, stejně jako hrubě neproporcionální. Tato hlediska však vzhledem k nedostatku pravomoci správního orgánu, který napadené opatření vydal a absolutnímu nedostatku jakéhokoli procesu při změně územního plánu, nejsou předmětem přezkumu.

Odpůrce posuzované věci změny územního plánu konstatoval, že jako pořizovatel ÚPmB provedl úpravu *směrné části* v souladu s ust. § 188 odst. 3 zákona č. 183/2006 Sb. a v souladu s ustanovením kapitoly 8 přílohy č. 1 obecně závazné vyhlášky města Brna č. 2/2004 o závazných částech ÚPmB, v platném znění. Navrhovateli je znám názor odpůrce, že jeho postup je v souladu s právními předpisy z důvodu, že se při změně IPP v návrhové ploše

jedná o úpravu směrné části územního plánu. Dle ust. § 188 odst. 3 zákona č. 183/2006 Sb. se při projednávání a vydání návrhu změny územního plánu obce, schválené do 31. 12. 2006, postupuje podle tohoto zákona. O úpravě směrné části této dokumentace rozhoduje pro své území obecní úřad, v ostatních případech úřad územního plánování. Při úpravě se postupuje podle dosavadních právních předpisů. Kapitola 8 přílohy č. 1 obecně závazné vyhlášky města Brna č. 2/2004 o závazných částech ÚPmB, v platném znění, upravuje, že míra stavebního využití je stanovena pro návrhové stavební plochy směrně. Dle ust. § 35 odst. 3 písm. a) zákona č. 128/2000 Sb., o obcích, ve znění pozdějších předpisů, se obec při vydávání obecně závazných vyhlášek musí řídit zákonem. Zákonodárce zde formuloval zásadu, že právní předpis obce se nesmí dostat do rozporu s normou vyšší právní síly, tedy v případě obecně závazných vyhlášek se zákonem. Dle § 95 odst. 1 Ústavy České republiky, je soudce při rozhodování vázán zákonem; je oprávněn posoudit soulad jiného právního předpisu se zákonem. Soud tak může na základě čl. 95 odst. 1 Ústavy vyhodnotit podzákonný předpis jako protizákonný a nepoužívat jej. Uvedené znění kapitoly 8 přílohy č. 1 obecně závazné vyhlášky města Brna č. 2/2004, že míra stavebního využití je stanovena pro návrhové stavební plochy směrně, je v rozporu s ust. § 29 odst. 1 zákona č. 50/1976 Sb., dle kterého jsou limity využití území *závaznou částí územního plánu*. Limit využití území (IPP) nemůže být ani v návrhové ploše stanoven směrně. Formálně i materiálně se jedná o změnu územního plánu, ke kterému může dojít pouze formou opatření obecné povahy. Změnu míry stavebního využití území, jako významného regulativu územního plánu, nelze ani v návrhové ploše uskutečnit postupem, který v předmětné věci zvolil odpůrce a který významně zasáhl do vlastnických práv dalších osob tím, že je z procesu změny územního plánu absolutně vyloučil.

Odpůrce v odůvodnění změny územního plánu dále také uvedl, že navýšení IPP z hodnoty 1,3 na 2,2 bylo žádáno z důvodu odlišného výkladu výpočtu IPP v průběhu územního řízení.

Dle navrhovatele nutnost požádat o změnu územního plánu nevyvolala změna výkladu výpočtu IPP v průběhu územního řízení, ale námitka účastníků územního řízení k umístění bytového domu „D“ Obytného souboru, že záměr investora není v souladu s regulativem intenzity využití území (IPP) ÚPmB, přestože odpůrce jako dotčený orgán v územním řízení posoudil záměr investora jako vyhovující územnímu plánu.

Podstatou navýšení IPP také podle navrhovatele nebyla potřeba oddělit dvě etapy záměru investora (stavba bytového domu a stavba objektu občanské vybavenosti), jak uvádí odpůrce, ale umožnit investorovi realizovat za každou cenu jeho záměr osmipatrového bytového domu do značně přetíženého území, a tím maximalizovat zisk investora.

V odůvodnění změny územního plánu odpůrce argumentuje také tím, že v jeho vyjádření k dokumentaci k územnímu řízení na stavbu obytného domu ze dne 5. 10. 2010, která obsahovala ve výhledu i záměr na výstavbu objektu občanské vybavenosti (bez konkrétního řešení), byla doložena hodnota IPP 1,29 pro celou funkční plochu a obě etapy byly posouzeny jako vyhovující podle platného ÚPmB.

Výpočet IPP k záměru investora v předcházejícím územním řízení pro stavbu bytového domu „ve výši 1,29“ byl v rozporu s tehdejší úpravou regulativu IPP k příloze č. 1 vyhlášky města Brna č. 2/2004, na což upozornili účastníci přecházejícího územního řízení námitkou. Investor si byl této skutečnosti vědom, a proto, po podání odvolání proti rozhodnutí stavebního úřadu městské části Brno-sever, povolující záměr investora, vzal raději svou žádost o umístění bytového domu zpět. Pokud by záměr investora byl v souladu s ÚPmB, jistě

by tento svou žádost nevzal zpět a nepožadoval by následně po odpůrci zvýšit IPP v dotčené ploše.

Skutečnost, že obě etapy byly dle odpůrce posouzeny jako vyhovující podle platného ÚPmB, v posuzované věci neznamená, že byly v souladu s ÚPmB. Častá pochybení odpůrce dokládají i jeho vyjádření v postavení dotčeného orgánu v územním řízení ohledně souladu záměru Obytného souboru, kde později vyšlo najevo, že limity využití území platného ÚPmB byly překročeny až sedminásobně a nebyl respektován ani účel využití funkční plochy.

Odpůrce svou argumentaci podporuje také odkazem na Územní studii s regulačními prvky „Obytný soubor Lesná – aktualizace“ a na její řádné veřejné projednání na ZMČ Brno-sever ze dne 15. 9. 2011, přestože ještě není zaregistrována v Evidenci územně plánovací činnosti a má teprve v budoucnu sloužit jako územně plánovací podklad pro rozhodování v území. Ve výše uvedené územní studii v rámci dotčeného území však došlo po jejím veřejném projednání k její podstatné úpravě, a to rozsáhlému zvýšení míry stavebního využití území, opět ve prospěch investora, avšak bez konání opakovaného veřejného projednání možnosti reakce dotčených osob. O podstatné úpravě územní studie se navrhovatel dozvěděl až v souvislosti s již nyní napadenou změnou územního plánu.

Odpůrce změnu územního plánu odůvodnil také zásadou kontinuity vyjádření a legitimního očekávání investora. Nezákonný postup odpůrce však nelze odůvodnit odkazem na legitimní očekávání investora. Další dotčené osoby legitimně očekávají postup správních orgánů v souladu se zákony, stejně jako ochranu veřejných zájmů příslušnými správními orgány.

Odůvodnění potřeby navyšovat IPP vyplývá podle odpůrce také z rozporu v podrobnosti řešení v rámci ÚPmB a územního řízení. Navrhovatel žádný rozpor mezi podrobností řešení v rámci ÚPmB a územního řízení neshledal. Potřeba navýšení míry stavebního využití území spočívá pouze ve snaze o maximalizaci zisku investora, a to i proti veřejným zájmům v území a s vědomým zásahem do vlastnických práv dalších dotčených osob.

V rámci odůvodnění změny územního plánu odpůrce také konstatoval, že při rozhodování o úpravě směrné části ÚPmB vždy bere v úvahu stanovisko samosprávných orgánů příslušné městské části. V tomto konkrétním případě ale vycházel ze závěru, že se nejedná o navýšení IPP, ale pouze o přepočtení hodnoty představující nezměněnou intenzitu využití území dle jiné metodiky, a proto stanovisko městské části nepožadoval.

Důvodem změny předcházející praxe odpůrce, který vyžadoval pro změny IPP v návrhových stavebních plochách souhlas zastupitelstva příslušné městské části, je skutečnost, že odpůrci bylo známo negativní stanovisko zastupitelstva Městské části Brno-sever ke zvýšení IPP v dotčené funkční ploše. Zastupitelstvo městské části na svém zasedání dne 24. 9. 2009 dokonce odsouhlasilo požadavek na snížení IPP z hodnoty 1,3 na 0,6.

Změna IPP z hodnoty 1,3 na hodnotu 2,2 není přepočtem hodnoty představující nezměněnou intenzitu využití území, ale jednoznačně se jedná o navýšení limitu využití území.

Navrhoval proto, aby krajský soud zrušil dnem vyhlášení rozsudku uvedenou změnu územního plánu města Brna ze dne 21. 3. 2012 označnou odpůrcem jako Úprava směrné části

ÚPmB – ulice .. č. j., sp. zn. a dále, aby odpůrce zavázal k náhradě nákladů řízení navrhovateli do 15 dnů od právní moci rozsudku.

V písemném vyjádření k žalobě žalobce pokládal za klíčové poukázat na právní povahu Úpravy směrné části a s ní spojené podmínky pro aktivní legitimaci k podání návrhu na její zrušení. Odpůrci je známa judikatura Ústavního soudu a následně i Nejvyššího správního soudu, akcentující tzv. materiální pojetí opatření obecné povahy. Úprava směrné části územního plánu se dle § 188 odst. 3 věta druhá zákona č. 183/2006 Sb. (stavební zákon) provádí postupem dle dosavadních právních předpisů, tj. zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (který institut opatření obecné povahy neznal). Ačkoliv nejde o postup při vydávání opatření obecné povahy dle obecné úpravy obsažené v § 171 a násl. zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších podpisů, resp. dle stavebního zákona, odpůrce s ohledem na materiální pojetí opatření obecné povahy *průsvědčuje navrhovateli, že Úpravu směrné části lze materiálně považovat za opatření obecné povahy ve smyslu § 101a a násl. s.ř.s. ve znění pozdějších předpisů a lze tedy uvažovat o jejím soudním přezkumu dle uvedeného ustanovení s.ř.s.* V projednávané věci však chybí aktivní legitimace navrhovatele. Navrhovatel v návrhu na zrušení opatření obecné povahy předně tvrdí porušení svých práv pouze velmi obecným, nekonkrétním a nedostatečným způsobem, když z obsahu návrhu vyplývá, že je *nespokojen s kvalitou nemovitosti, v níž bydlí a obává se, že v důsledku předmětné Úpravy směrné části dojde k dalšímu zhoršení jeho kvality bydlení.* Nemovitost, v níž bydlí, ani nijak nespecifikoval. Odpůrce tedy v návrhu neshledává ani dostatečná tvrzení o porušení konkrétních práv, která by mohla založit aktivní legitimaci navrhovatele („právo na kvalitu bydlení“ takovým právem rozhodně být). Odpůrce dále podotýká, že navrhovatel je povinen prokázat skutečnosti, z nichž dovozuje své oprávnění k podání návrhu. V daném případě však z návrhu a dalších listin doručených odpůrci soudem **nevyplývá, že by navrhovatel skutečnosti, na nichž zakládá svou aktivní legitimaci (přes nedostatečnost samotných těchto tvrzení) jakkoli dokazoval, resp., že by navrhl jakékoli důkazy jeho aktivní legitimaci dokládající.**

K tomu odpůrce poukázal opětovně na judikaturu Nejvyššího správního soudu, jmenovitě na usnesení rozšířeného senátu ze dne 21. 7. 2009, č.j. 1 Ao 2/2009-120, kde se uvádí: „[36] Výše uvedené úvahy jsou určující pro posouzení, **kdo může být navrhovatelem řízení o návrhu na zrušení územního plánu nebo jeho části. Může jím být zásadně jen taková osoba, která má přímý a nezprostředkovaný vztah k nějaké části území, které je územním plánem regulováno. Bude jím tedy vlastník (spoluvlastník pozemku nebo jiné nemovité věci) nebo jiných majetkových hodnot mající povahu obdobnou nemovitým věcem – tedy bytů a nebytových prostor, viz § 118 odst. 2 oz) a oprávněný z věcného práva k takovýmto věcem (majetkovým hodnotám).** Nebude jím však osoba, jejíž právo k dispozici věci nemá povahu práva absolutního, nýbrž toliko relativního (zejména jím tedy nebude nájemce, podnájemce, vypůjčitel apod.), neboť tato osoba má toliko právo požadovat na tom, kdo jí věc přenechal k užívání, aby ji zajistil nerušené užívání věci v souladu s uzavřenou smlouvou. Nájemce, podnájemce či vypůjčitel však nemohou být v případě územního plánu na svých právech dotčeni způsobem, jaký má na mysli § 101a odst. 1 s.ř.s., neboť jejich práva se nevztahují k území (resp. jeho části), nýbrž k tomu, kdo jím užívání části území umožnil na základě příslušné smlouvy zakládající jejich relativní práva. Uvedené osoby tedy musí své ekonomické či jiné oprávněné zájmy prosazovat zprostředkovaně prostřednictvím těch, kdo jim užívání věci dotčených územním plánem umožnili.“

I kdyby však soud shledal tvrzení a důkazy o vlastnickém či jiném přímém právu k nemovitosti dotčené Úpravou směrné části zakládající aktivní legitimaci navrhovatele

dostatečnými, bylo by nutné je odmítnout. **Z judikatury Nejvyššího správního soudu ve skutkově prakticky shodných případech totiž jednoznačně vyplývá, že v případě Úpravy směrné části územního plánu nelze dovozovat aktivní legitimace navrhovatele.** Nedostatek aktivní věcné legitimace v řízení o návrhu na zrušení opatření obecné povahy spočívající ve změnách směrné části územního plánu, a to konkrétně ve změnách (rozšíření) míry využití území (jako je tomu v projednávaném případě) vyplývá ze skutečností, že z takové změny nevyhnutelně nevyplývá dotčení vlastnických práv navrhovatele, který je vlastníkem sousední nemovitosti. Jak správně dovodil Nejvyšší správní soud, posouzení, zda realizací záměru dojde k dotčení práv navrhovatele, je za daných okolností možné až v územním řízení, tedy ve vztahu ke konkrétnímu záměru. Právě ve fázi územního řízení pak může navrhovatel uplatňovat svá práva, tj. zejména podávat námitky, případně uplatňovat další prostředky obrany.

Na podporu shora uvedených tvrzení citoval odpůrce z judikatury Nejvyššího správního soudu:

Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 2. 2010, č.j. 4 Ao 1/2010-43 (ústavní stížnost proti němu byla odmítnuta usnesením Ústavního soudu ze dne 26. 8. 2010, sp. zn. III ÚS 139/10): „*Doktrinálně je opatření obecné povahy správní akt s konkrétně určeným předmětem a obecně vymezeným okruhem adresátů. Jako je však okruh adresátů obecný, pro věcnou legitimaci k podání návrhu je nutno trvat na zákonném požadavku dotčení na právech přímo napadeným opatřením, jak ostatně vyplývá z § 101a s.ř.s. Zákon totiž vychází z toho, že možnost podat návrh na zrušení opatření obecné povahy je primárně procesním prostředkem ochrany proti výslednému aktu, nikoliv proti procesu jeho přijímání. Teprve poté, kdy je najisto postaveno, že k zásahu do hmotných práv navrhovatele došlo, je možno se zabývat i zákonností procedury přijetí.*

V daném případě došlo změnou směrné části územního plánu k tomu, že jak je již shora vícekrát uvedeno byla změněna míra využití území tak, že došlo k navýšení koeficientu podlažních ploch a k ponížení koeficientu zeleně. Konkrétní podobu staveb na těchto plochách potencionálně realizovaných však bude možno posoudit až po předložení projektové dokumentace ve fázi územního řízení, resp. spojeného řízení územního a stavebního. Teprve tehdy bude rovněž možno posoudit, zda realizací záměru dojde k dotčení práv navrhovatelky a zda tedy bude mít alespoň v územním řízení postavení účastníka podle § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona. V kladném případě pak v takovém řízení bude moci uplatňovat svá práva a povinnosti.

Z citované judikatury je tedy patrné, že úmyslem zákonodárce bylo limitovat takové návrhy na zrušení opatření obecné povahy, kde by dotčení na právech navrhovatele představoval ryze abstraktní kategorii, jako je tomu ve zde projednávaném případě. V případě Úpravy směrné části spočívající v navýšení indexu podlažnosti, je dotčení práv vlastníků sousedních nemovitostí natolik zprostředkované a hypotetické, že nepostačuje k založení aktivní legitimace k podání návrhu na zrušení opatření obecné povahy.

V důsledku absentující aktivní legitimace navrhovatele je tedy nutno, návrh na zrušení opatření obecné povahy odmítnout podle § 46 odst. 1 písm. c) s.ř.s.

Návrh navrhovatele obsáhle popisuje údajné pochybení příslušných orgánů při realizaci již zkolaudovaných částí Obytného souboru Odpůrce se domnívá, že tato (nepravdivá)

tvrzení navrhovatele nejsou pro řízení v dané věci relevantní, neboť prakticky všechny tvrzené skutečnosti byly předmětem zcela jiných řízení.

Odpůrce ani nesouhlasí s tvrzením navrhovatele, že změna územního plánu reflektuje pouze soukromý zájem investora, nerespektuje veřejné zájmy v území ani práva dalších dotčených osob s tím, že se zvyšováním regulativu v dotčené ploše nesouhlasí ani zastupitelstvo městské části Brno-sever.

Taková tvrzení odpůrce zásadně odmítá. Předně je třeba poukázat na skutečnost, (podrobně popsáno také v odůvodnění Úpravy směrné části), že Úpravou směrné části k **faktické změně nedošlo** – tato byla vyvolanou potřebou reagovat na změnu metodiky výpočtu indexu podlažnosti. V daném případě nebylo důvodem pro Úpravu směrné části účelové vytvoření podmínek pro realizaci navrhovatelem nového konkrétního záměru investora. Skutečný stav byl a je takový, že podmínky pro realizaci daného záměru „Bytový dům – D, Brno“ byly z hlediska územního plánování již před vydáním Úpravy směrné části nesporně splněny, o čemž svědčí zejména „Vyjádření k vydání rozhodnutí o umístění stavby „Bytový dům – D, Brno“ byly z hlediska územního plánování již před vydáním Úpravy směrné části nesporně splněny, o čemž svědčí zejména „Vyjádření k vydání rozhodnutí o umístění stavby „Bytový dům – D, Brno“ na pozemcích parc. č. a k. ú. při ulici, vydané Magistrátem města Brna, Odbor územního plánování a rozvoje dne 5. 10. 2010. V tomto vyjádření se výslovně konstatuje: „*Záměr je tedy s ÚPmB z hlediska funkčního využití a intenzity využití území v souladu.*“

Ačkoliv se na tomto stavu fakticky nic nezměnilo (naopak investor záměr částečně zredukoval snížením o jedno poschodí), potřeba úpravy směrné části byla vyvolána odlišnou metodikou (resp. odlišným výkladem vyhlášky k územnímu plánu) používanou při výpočtu IPP stavebním úřadem v rámci územního řízení. Přestože tedy územně plánovací dokumentace, jakož i stanovisko orgánu příslušného k posuzování souladu záměru s touto dokumentací záměr jednoznačně připouští, bylo třeba reagovat na situaci vyvolanou odlišností výkladu při výpočtu IPP ze strany stavebního úřadu, resp. odvolacího orgánu stavebního úřadu. Co se týče tvrzení navrhovatele, že Úprava směrné části nerespektuje veřejné zájmy v území ani práva dalších dotčených osob, je třeba poukázat jednak na výše uvedené, tj. že fakticky ke změně v přípustné míře využití území vyjádřené indexem podlažních ploch nedošlo a jednak na skutečnost, že podkladem pro Úpravu směrné části byla rovněž územní studie s regulačními prvky „Obytný soubor Lesná – aktualizace“, která změny provedené Úpravou směrné části předpokládá, a která byla řádně projednána.

Navrhovatel v návrhu také namítá, že odpůrce nemá k vydání Úpravy směrné části pravomoc, a že vydání této úpravy neproběhlo zákonem předepsaným postupem. Toto tvrzení však navrhovatel zcela nesprávně dovozuje ze svého subjektivního přesvědčení, že Úprava směrné části je změnou územního plánu ve smyslu § 55 odst. 2 a ve spojení s § 43 odst. 4 stavebního zákona, a že se tedy jedná o opatření obecné povahy vydávané podle správního řádu. **Pro takovou úvahu však nelze nalézt oporu v zákoně.**

Závazná část územního plánu města Brna byla publikována obecně závaznou vyhláškou Statutárního města Brna č. 2/2004, o závazných částech územního plánu města Brna (s účinností od 9. 3. 2004) („**Obecně závazná vyhláška č. 2/2004 Sb.**“). V příloze č. 1 uvedené vyhlášky, kapitola 8. „*Míra stavebního využití*“ je přitom zcela jasně uvedeno, že ***míra stavebního využití vyjádřena indexem podlažní plochy*** (IPP) ve výkrese *Plán využití*

území 1:5000 je stanovena pro návrhové stavební plochy směrně. Plocha dotčená Úpravou směrné části je přitom dle Plánu využití území plochou návrhovou SO.

Podle § 188 odst. 3 stavebního zákona platí, že „*Při projednávání a vydání návrhu změny územního plánu obce, regulačního plánu nebo územně plánovací dokumentace sídelního útvaru nebo zóny schválené do 31. 12. 2006, se postupuje podle tohoto zákona. O úpravě směrné části této dokumentace rozhoduje pro své území obecní úřad, v ostatních případech úřad územního plánování. Při úpravě se postupuje podle dosavadních právních předpisů.*“

Odkaz na dosavadní předpisy přitom odkazuje na zákon č. 50/1976 Sb. (starý stavební zákon), podle jehož ust. § 31 odst. 3 platí, že „*o úpravě směrné části územně plánovací dokumentace rozhoduje orgán, který je příslušný tuto územně plánovací dokumentaci pořídit.*“ S ohledem na postup, který starý stavební zákon stanoví pro změnu závazné části územně plánovací dokumentace lze argumentem á contrario dovodit, že pro úpravu směrné části se žádný speciální postup nevyžaduje. To ostatně odpovídá i dle ust. § 31 odst. 3 starého stavebního zákona. Úpravu lze tedy realizovat prostým rozhodnutím příslušného orgánu (avšak nikoliv rozhodnutím ve smyslu správního řádu). Ust. § 28 starého stavebního zákona výslovně vylučovalo použití obecných předpisů o správním řízení (na úseku územního plánování o této skutečnosti ve vztahu k úpravě směrné části územního plánu po dobu 35 let nebylo pochyb, jak opakovaně potvrzovalo svými stanovisky i Ministerstvo pro místní rozvoj ČR). Úpravu lze tedy realizovat prostým správním postupem ve smyslu § 180 odst. 2 správního řádu ve spojení s § 177 odst. 2 a § 158 odst. 1 téhož předpisu.

Z uvedeného je zcela zřejmé, že Úprava směrné části realizovaná rozhodnutím Magistrátu města Brna ze dne 21. 3. 2012, byla pořízena příslušným orgánem a postupem plně v souladu s právními předpisy.

Navrhovatel se dále správnost postupu snaží zpochybnit tvrzením, že limity využití území představují podle § 29 odst. 1 starého stavebního zákona závaznou část územního plánu. Z této skutečnosti pak dovozuje, že Obecně závazná vyhláška č. 2/2004, stanovící index podlažních ploch směrně, je v rozporu s uvedeným ustanovením starého stavebního zákona, protože nemá být v tomto řízení postupem dle čl. 95 odst. 1 Ústavy použita a Úprava směrné části má být jako „materiální“ opatření obecné povahy zrušena, neboť nebyla vydána postupem podle starého stavebního zákona a správního řádu.

Uvedené úvahy navrhovatele považuje odpůrce za zcela nepřijatelné. „**Limity využití území, vyjádřené v regulativech**“ ve smyslu § 29 odst. 1 starého stavebního zákona musí být v územním plánu stanoveny jako závazná část územně plánovací dokumentace, na jejíž změny se v souladu s § 188 odst. 3 stavebního zákona aplikuje postup podle stavebního zákona a správního řádu. **Nelze však nalézt relevantní důvody pro tvrzení, že „míra stavebního využití vyjádřena indexem podlažní plochy“ představuje limit využití území vyjádřený v regulativech.**

Míra stavebního využití vyjádřena indexem podlažní plochy není právním řádem ČR na obecné úrovni upravena a není obecně v oboru územního plánování chápána jako „limit využití území“ ve smyslu § 29 odst. 1 starého stavebního zákona. Různé formy stanovené míry stavebního využití na úseku územního plánování nejsou celorepublikově chápány jako součást limitu využití území ve smyslu § 29 odst. 1 starého stavebního zákona – to lze dokázat např. i výše citovaným rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 3. 2010,

č.j. 4 Ao 1/2010-43, ze kterého je rovněž zřejmé, že v Hlavním městě Praze je uvedený institut koeficientu podlažních ploch chápán jako součást směrné části, a tedy rovněž nebyl kvalifikován jako limit využití území, který by jinak musel být součástí závazné části; ani v tehdejší soudní sporu nebyla tato skutečnost zpochybněna. Úprava tohoto „institutu“ v územně plánovací dokumentaci je pouze na vůli příslušné obce.

O nezákonnosti územního plánu města Brna by v daném kontextu mohla být řeč pouze v případě, že by tato vyhláška žádné limity vyjádřené v regulativech neobsahovala, a nesplňovala by tedy základní náležitosti závazné části územně plánovací dokumentace, což však v daném případě nepřichází v úvahu. Limitům využití území vyjádřených v regulativech je de facto věnována celá Příloha č. 1 Obecně závazné vyhlášky č. 2/2004, která obsahuje dílčí výjimky z obecné závaznosti, kterou je mj. právě míra stavebního využití vyjádřena indexem podlažní plochy.

O nesprávnosti shora uvedených úvah navrhovatele zcela jednoznačně svědčí také judikatura Nejvyššího správního soudu. V rozsudku ze dne 11. 6. 2009, č.j. 3 Ao 2/2009-93 se Nejvyšší správní soud zabývá takřka shodným případem. Magistrát Hlavního města Prahy v této věci upravil směrnou část územního plánu, v jejímž rámci došlo „k navýšení míry využití území z kódu B na kód E“, přičemž podobně jako v nyní projednávaném případě byla tato míra stanovena také „koeficientem podlažních ploch“. Přestože Nejvyšší správní soud přiznal takové úpravě povahu „materiálního“ opatření obecné povahy, jednoznačně odmítl tvrzení navrhovatelů, že by takové opatření obecné povahy mělo být přijímáno postupem vydání opatření obecné povahy dle stavebního zákona, resp. správního řádu, když uvedl:

„Proto jen v rámci poznámky obiter dictum Nejvyšší správní soud ještě poznamenává, že i kdyby k dotčení na právech navrhovatelů došlo, nebyly by jejich námitky důvodné. To, že je změna směrné části územního plánu v daném případě po materiální stránce opatřením obecné povahy, ještě neznamená, že se na proces jejího přijetí vztahuje zákon č. 500/2004 Sb., správní řád. Ten se vztahuje jen na případy, kdy podle § 171 zvláštní zákon ukládá vydat opatření obecné povahy. To však v daném případě zvláštní zákon neukládá, protože, jak je již shora uvedeno, přechodné ust. § 188 odst. 3 nového stavebního zákona (zákon č. 183/2006 Sb., ve znění zákona č. 68/2007 Sb. a zákon č. 191/2008 Sb.) odkazuje ohledně procedury změny směrné části územního plánu na stavební zákon č. 50/1976 Sb., který institut opatření obecné povahy neznal.“ Tento rozsudek byl potvrzen usnesením Ústavního soudu ze dne 7. 12. 2009, sp. zn. IV ÚS 2152/09.

Kromě toho odpůrce zdůrazňuje k řešené otázce principiálně následující: Argumentace navrhovatele, kterou tvrdí, že „míra stavebního využití“ dle kapitoly 8 přílohy č. 1 Obecně závazné vyhlášky č. 2/2004 měla být kvalifikována jako „limit využití území ve smyslu § 29 starého stavebního zákona“, a jako taková měla být zařazena mezi závazné části územního plánu, prakticky napadá nikoliv předmětnou úpravu směrné části, ale napadá věcné řešení textové části Územního plánu města Brna z roku 2004, resp. 1994 – specificky kapitoly 8 přílohy č. 1 Obecně závazné vyhlášky č. 2/2004, která míru stavebního využití explicitně kvalifikuje a zařazuje jako směrnou část. Toto napadení však již není možné vzhledem k uplynutí příslušných lhůt podle § 101b odst. 1 s.r.s. Uvedenou skutečnost nelze obcházet způsobem, kterým to činí navrhovatel.

Odpůrce pak uvedl, že vzhledem k formě, jakou se úpravy směrné části standardně a plně v souladu se zákonem provádějí (postup podle § 180 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb. ve spojení s § 177 odst. 2 a § 158 odst. 1 téhož předpisu) **neměl odpůrce ze zákona povinnost**

Úpravu směrné části odůvodňovat. Pokud tak odpůrce v daném případě učinil, a to dostatečným a přezkoumatelným způsobem, jednal příkladně v zájmu dobré správy. Navrhovatel může s uvedenými důvody polemizovat, nicméně nelze z nich dovozovat nezákonnost Úpravy směrné části.

K těmto údajně nezákonným důvodům tak odpůrce uvedl:

Navrhovatel ve svém návrhu rozporuje, že důvodem pro navýšení IPP nebyla změna metodiky výpočtu IPP, ale námitka účastníků územního řízení k umístění bytového domu „Obytného souboru“, přestože „dotčený orgán v územním řízení posoudil záměr investora jako vyhovující územnímu plánu“.

Toto tvrzení však přímo potvrzuje stav uváděný odpůrcem, neboť z něj vyplývá odpůrcem uváděná neshoda ohledně metodiky výpočtu IPP mezi orgánem územního plánování a stavebním úřadem a jeho odvolacím orgánem, která je jedním z důvodů provedené úpravy směrné části. Podstata problému je výstižně popsána v odůvodnění Úpravy směrné části: odpůrce reagoval na zjištění, že stavební úřad, resp. jeho odvolací orgán, používají při výpočtu indexu podlažnosti (ověření souladu s územním plánem) částečně odlišnou metodu, což v případě daného záměru vyvolávalo nezamýšlenou odchylnost výsledku. Konkrétně, odpůrce při pořizování územně plánovací dokumentace a při vydávání stanoviska o souladu s územním plánem jakožto úřad územního plánování kalkuloval jakožto s disponibilními pozemky s výměrou celé dotčené plochy (pro obě etapy, které byly součástí jednoho záměru), zatímco stavební úřad (odvolací orgán) pouze s pozemky, na něž se stavba umísťuje. Po vzájemné konzultaci se stavebním úřadem tedy odpůrce přistoupil k Úpravě směrné části tak, aby k původně nezamýšlenému nesouladu mezi výpočtem IPP mezi jednotlivými orgány nedocházelo.

Mimo rámec požadavku investora (viz žádost ze dne 18. 7. 2011) však odpůrce v případě první úpravy směrné části S 20/11 ze dne 19. 8. 2011, na kterou napadená Úprava směrné části navazuje, přistoupil k rozdělení funkční plochy SO – návrh s IPP 1,3 na dvě dílčí plochy s odlišným IPP. IPP 1,3 pro celou původní funkční plochu představoval maximální celkový počet metrů čtverečních hrubé podlažní plochy, který je možné realizovat v původní funkční ploše. IPP v ploše s předmětnou stavbou bytového objektu bylo odvozeno z původní hodnoty IPP na disponibilní pozemky dle metodiky stavebního úřadu (ve svém vyjádření k dokumentaci k územnímu řízení OÚPR dle svého výkladu metodiky výpočtu IPP potvrdil soulad záměru ÚPmB z hlediska IPP – viz výše zmiňované vyjádření ze dne 5. 10. 2010) v hodnotě 2,2 a ve zbylé ploše určené pro II. etapu záměru byl IPP matematicky odvozen z rozdílu celkové hrubé podlažní plochy snížené o hrubé podlažní plochy stavby bytového objektu v I. etapě bez posuzování konkrétního objemového řešení plánovaného objektu občanské vybavenosti v II. etapě – IPP této druhé dílčí plochy byl výpočtem 1,0. Odpůrce (resp. OÚPR MMB) tím zamýšlel dodržení původního indexu IPP 1,3, který byl zakotven v platném ÚPmB. Žadatel se však následně na odpůrce (OÚPR MMB) obrátil se žádostí o opětovné zcelení dílčích funkčních ploch, které vznikly úpravou S 20/11, do jedné z indexem 2,2 v souladu se svojí původní žádostí a zdokladoval, že původně zvolené řešení může následně způsobovat potíže při výkladu regulačních podmínek pro smíšené plochy a **že ani při odděleném posuzování realizace etap záměru nelze – při zachování dalších předpisů – realizovat více hrubých podlažních ploch než byly celkové hrubé podlažní plochy celé nerozdělené funkční plochy SO před úpravou S 20/11, které vycházely z IPP 1,3 dle platného ÚPmB.** Důvodem žádosti byl rovněž fakt, že obě etapy záměru je nutno

posuzovat současně nejen z hlediska původního IPP pro celou funkční plochu, ale také z důvodu dodržení regulativu pro smíšenou plochu SO.

Odpůrce pak uvedl, že navrhovatel dále napadá odůvodnění Úpravy směrné části v části odkazující na územní studii „Obytný soubor Lesná – aktualizace“. Navrhovatel namítá, že ačkoliv byla územní studie veřejně projednána na ZMČ Brno-sever ze dne 15. 9. 2011, došlo k její úpravě bez konání opakovaného veřejného projednání.

K tomu odpůrce uvedl, že veřejné projednání proběhlo dne 29. 9. 2010, poté dne 14.7.2011 byla projednána Radou MČ Brno-sever, její stanovisko odsouhlasilo i zastupitelstvo městské části dne 15. 9. 2011. V procesu zpracovávání a projednávání územní studie jsou standardně průběžně prováděny úpravy v návaznosti na vypořádání připomínek a požadavky různých zainteresovaných orgánů a osob, což je v zásadě smyslem územní studie. Z právní úpravy neplyne povinnost vyhovět všem požadavkům vznesených v procesu přípravy územní studie, přesněji řečeno, proces vypořádání a zohledňování připomínek není dokonce upraven vůbec. Územní studie je operativním a velmi volně upraveným institutem územního plánování, který má sloužit právě k prozkoumání problematiky a vhodných řešení v území (§ 30 nového stavebního zákona). Právní úprava územní studie je velmi volná. Při tvorbě územní studie se počítá s celým procesem nesnadného hledání vhodných a přijatelných řešení v území. Vzhledem k tomu, že v daném případě bylo řešení navržené v územní studii v rozporu s územním plánem města Brna – mělo prověřit případné změny – a k tomu, že s případnou změnou nesouhlasil vlastník dotčených pozemků, byl ve studii ve výsledku ponechán stav dle platného ÚPmB (tj. IPP = 1,3, resp. po přepočítání dle sjednoceného výkladu s odvolacím orgánem stavebního úřadu 2,2). K tomu odpůrce uvedl, že pro úpravu směrné části – vlastní úpravu hodnoty IPP není pořízení územní studie povinným předpokladem. Postup odpůrce v rámci zpracování a projednávání územní studie tak nemůže mít vliv na zákonnost Úpravy směrné části.

Odpůrce uvedl, že z odůvodnění Úpravy směrné části jakož i z argumentace uvedené v tomto vyjádření zřetelně vyplývá, že Úprava směrné části nebyla provedena v rozporu se zákonem, a že vzhledem k okolnostem případu byl respekt k zásadě kontinuity vyjádření a legitimního očekávání na místě, neboť veřejný zájem na odstranění neudržitelného stavu, kdy odvolací orgán územního řízení uplatňoval odchýlný postup při výpočtu indexu podlažní plochy, než bylo zamýšleno při přípravě územně plánovací dokumentace a než bylo aplikováno dotčeným orgánem územního plánování, byl nepochybně dán. V opačném případě by se oprávněně mohl dovolávat soudní ochrany investor a vlastník předmětných pozemků.

Navrhovatel, jak odpůrce uvedl, namítá nepravdivost skutečností uvedených v odůvodnění Úpravy směrné části, že při rozhodování o Úpravě směrné části nevyžadoval souhlas zastupitelstva příslušné městské části. V daném případě se jednalo o atypickou situaci, neboť se fakticky nejedná o navýšení IPP, ale pouze o přepočet hodnoty představující nezměněnou intenzitu využití území. Podle navrhovatele měla být skutečným důvodem pro nevyžádání takového stanoviska skutečnost, že odpůrci bylo známo negativní stanovisko zastupitelstva městské části Brno-sever ke zvýšení IPP v dotčené funkční ploše. Toto tvrzení dokládá navrhovatel odkazem na zasedání zastupitelstva, kde byl požadavek na snížení IPP odsouhlasen. Tato tvrzení navrhovatele jsou podobně jako ostatní body návrhu pouze účelovou spekulací. Ačkoliv odpůrce trvá na svém tvrzení, že Úpravou směrné části k faktickému navýšení IPP nedošlo, pro doložení kladného postoje příslušné městské části odkázal na usnesení ze IV. zasedání Zastupitelstva městské části Brno-sever ze dne 15. 9. 2011, kde Zastupitelstvo městské části Brno-sever „vzalo na vědomí informaci, že RMČ

Brno-sever souhlasilo s tím, aby Územní studie s regulačními prvky Obytný soubor Lesná – aktualizace“ byla zapracována do nového řešení územního plánu města Brna“ Úprava směrné části přitom s uvedenou územní studií plně koresponduje a realizuje ji. Odpůrce upozornil znovu na to, že projednání či odsouhlasení územní studie není předpokladem pro Úpravu směrné části, resp. žádný právní předpis takovou povinnost nestanoví. Na to je třeba zdůraznit, že žádný právní předpis nevyžaduje souhlas orgánů městské části pro rozhodnutí o úpravě směrné části územního plánu (jedná se pouze o zjišťování názorů místní samosprávy v rámci dobré spolupráce, nikoliv o právně závazný či de iure povinný doklad).

Závěrem na základě shora uvedeného odpůrce navrhl, aby soud návrh odmítl s tím, že zaváže navrhovatele povinností nahradit odpůrci náklady řízení k rukám právního zástupce, eventuelně pro případ, že by se soud neztotožnil s názorem odpůrce o nedostatku aktivní legitimace navrhovatele, navrhoval, aby soud vydal rozsudek, kterým návrh na zrušení opatření obecné povahy „Úprava směrné části ÚPmB – ulice ... ze dne 21. 3. 2012 zamítne a zaváže navrhovatele k povinnosti nahradit odpůrci náklady řízení k rukám právního zástupce.

Do spisu bylo založeno rozhodnutí o změně územního rozhodnutí č. 258 vydané Úřadem městské části Brna, Brno-sever, odbor stavební dne 19. 9. 2012, z něhož vyplynulo, že na základě žádosti podané dne 11. 6. 2012, společností IMOS development, uzavřený investiční fond, a.s. se sídlem Gajdošova 4392/7, Brno, o vydání změny územního rozhodnutí o umístění stavby, které bylo vydáno Úřadem městské části města Brna, Brno-sever, odborem stavebním a investičním dne 16. 9. 2005 pro stavbu nazvanou: „**Obytný soubor**“, **umístěný na pozemcích parc. č. k. ú. obec Brno**“, a které nabylo právní moci dne 17. 10. 2005 (dále „územní rozhodnutí č. 258“), spočívající ve změně umístění, půdorysných rozměrů i výšky objektu „D“, vydává Úřad městské části Brna, Brno-sever, odbor stavební (dále jen „stavební úřad“) rozhodnutí **o změně územního rozhodnutí č. 258 v té části, kterou bylo rozhodnuto o umístění stavby objektu SO 04 – Provozní budova D a jejího infrastrukturního napojení, a to tak, že na těchto pozemcích (pozemky parc. č.vše v k. ú., obec Brno) bude na místo stavby provozní budovy D o jednom podzemním a čtyřech nadzemních podlažích se 76 parkovacími místy umístěna stavba s následujícími objekty:**

SO 01 bytový dům D (pozemky parc. č., oba k. ú....., obec Brno)

Pod tím uvedeny navazující komunikace, parkoviště a chodníky, přípojky a rozvody (SO 01 – SO 08 + PS 01).

Z uvedeného rozhodnutí pak vyplývá, že účastníkem rozhodnutí o změně rozhodnutí č. 258 je mimo jiné Ing. J. P.,

Navrhovatel do spisu pak založil výpis z katastru nemovitostí prokazující stav evidovaný k datu 7. 3. 2008, z něhož bylo zjištěno, že Ing. J. P. a Ing. Arch. M. P. jsou společnými vlastníky bytové jednotky č. 906/168 v budově č. p., k. ú.a mají podíl na společných částech domu a pozemku Krajský soud v Brně musel nejprve posoudit, zda *Úprava směrné části územního plánu města Brna (ÚPmB) – ulicea vydaná dne 21. 3. 2012 je opatřením obecné povahy, zda navrhovatel je aktivně legitimován k podání takové žaloby, a dále pak, zda postup při vydání Úpravy směrné části byl vydán zákonným způsobem či nikoliv.*

Krajský soud v Brně uvádí, že Nejvyšší správní soud rozhodoval ve věci vedené pod sp. zn. I Ao 1/2010 také o podání, jímž se navrhovatelka domáhala zrušení opatření obecné povahy – úpravy směrné části územního plánu, sídelního útvaru Hlavního města Prahy, vydaného Magistrátem hlavního města Prahy. V odůvodnění svého podání uvedla, že touto úpravou dochází na pozemcích ke změně kódu využití území z C na E a tvrdila, že odpůrce porušil její právo na spravedlivý proces, rovněž právo na ochranu vlastnictví a pokojné užívání majetku a porušení těchto práv se měl odpůrce dopustit tím, že navrhovatelka ani další dotčené osoby nebyly vůbec informovány o chystané úpravě územního plánu a nebyla jim dána možnost se s ní seznámit a před jejím vydáním se k ní vyjádřit. Na svých právech se cítila zkrácena tím, že došlo ke změně kódu využití území z C na E, popsala historický vývoj zástavby na řešených pozemcích, na nichž se nachází dva rodinné domy, jež jsou součástí širšího záměru výstavby sedmi řadových domů, jejichž stavba byla povolena v roce 2005. Podle územního plánu z roku 1999 bylo pro tyto pozemky stanoveno funkční využití „čistě obytné“ a stanoven kód míry využití území C. Tomu odpovídá koeficient podlažních ploch 0,5 a koeficient zeleně 0,55. Tzn., že na dané funkční ploše o rozloze 5214 m² může podlažní plocha činit nejvýše 2607 m² a plocha zeleně minimálně 2867,7 m². Nicméně již podlažní plocha stávající zástavby činí cca 3000 m². Povoláním výstavby uvedených domů tedy došlo k nedodržení těchto koeficientů. Kód míry využití území se přitom stanovuje za účelem regulace zástavby, aby nedošlo k překročení únosné míry zatížení území a aby byly zajištěny urbanistické hodnoty území. Zástavba již překročila tehdy stanovené limity využití území, což vede k nedostatku zeleně v území, má vliv na kvalitu a hodnotu prostředí a pohodu bydlení i v domě navrhovatelky. Napadenou úpravou územního plánu pak dochází k dalšímu zhoršení tohoto stavu, neboť je umožněno další zastavování území na úkor zeleně. Svou aktivní legitimaci navrhovatelka opírá o zkrácení svého vlastnického práva k domu a pozemkům. Její vlastnické právo je dle ní dotčeno tím, že okna obytných místností v jejím domě jsou přivrácena k území zahrnuté do změny územního plánu, stavební činnosti na řešeném území zcela se změnil jeho vzhled, uspořádání a využití území sousedního. Dále je dotčena tím, že dochází ke zmenšení rozsahu zeleně, překročení únosné míry zastavěnosti lokality a k přiblížení zástavby k nemovitostem, které vlastní. Tím dochází ke zhoršení pohody bydlení a životních podmínek.

V rozsudku je pak uvedeno, že z dokumentace předložené odpůrcem NSS zjistil, že odpůrce provedl úpravu směrné části územního plánu, území čistě obytné (OB-C), míra využití území byla upravena na kód E, a to na pozemcích, jež jsou v rozhodnutí vyjmenované, v ostatní ploše zůstává kód C. Úprava územního plánu byla vydána na základě žádosti vlastníků předmětných pozemků, neboť stávající regulace jim neumožňuje vybudovat samostatný vjezd a branku pro rodinný domek. Rada městské části Praha 12 vyjádřila s úpravou územního plánu souhlas. Dosavadní míra využití území byla stanovena kódem C, míra využití území stanovená kódem C je dána koeficientem podlažních ploch 0,5 a koeficientem zeleně podle charakteru zástavby 0,45 nebo 0,55. Míra využití území stanovená kódem E je dána koeficientem podlažních ploch 1,1 a koeficientem zeleně podle charakteru zástavby 0,15 do 0,5.

Nejvyšší správní soud pak věc posoudil tak, že nejprve zkoumal, zda jsou splněny podmínky, za nichž může jednat ve věci. Dospěl přitom k závěru, že má pravomoc rozhodnout o návrhu. Při úvaze o tom, zda směrná část územního plánu má jinou povahu než jeho závazná část, dospěl NSS k závěru, že tomu tak není. Vyšel z nálezu Ústavního soudu ze dne 19. 11. 2008, sp. zn. Pl. ÚS 14/07, v němž se Ústavní soud postavil na stanovisko akcentující tzv. materiální pojetí opatření obecné povahy. Z tohoto nálezu Ústavního soudu vyplývá, že směrná část územního plánu může, ale také nemusí být opatřením obecné povahy. Záleží na

tom, zda v konkrétním případě směrná část územního plánu, resp. její změna, skutečně má materiální prvky. V projednávané věci tomu tak je, protože změna směrné části územního plánu je spojena se změnou směrných regulativů, týkajících se využití území a je proto způsobilá zasáhnout do práv dotčených osob. Návrh sám je přípustný, navrhovatelka splnila předepsanou povinnost tvrzení o zkrácení v právech.

Stejná situace je i u návrhu navrhovatele v nyní projednávané věci týkající se Úpravy směrné části územního plánu města Brna – ulice, kdy úprava směrné části územního plánu je spojena s úpravou spočívající v navýšení indexu podlahových ploch v celé návrhové ploše SO – návrh z hodnoty 1,3 na 2,2 a navrhovatel splnil předepsanou povinnost tvrzení o zkrácení v právech.

Z citovaného rozsudku NSS pak vyplývá, že soud se však musel zabývat otázkou, zda navrhovatelka není k podání návrhu osobou zjevně neoprávněnou ve smyslu § 46 odst. 1 písm. c) s.ř.s. Při řešení této otázky vycházel soud ze své dosavadní judikatury, především z rozsudku NSS ze dne 27. 9. 2005, č.j. 4 As 50/2004-59, uveřejněného pod č. 1043/2007 Sb. NSS. Podle tohoto rozsudku lze odmítnutí návrhu z důvodu, že byl podán osobou k tomu zjevně neoprávněnou, vyhradit případům nedostatku procesní legitimace a jen zcela zjevným případům nedostatku legitimace hmotné, který je zjistitelný bez pochyb okamžitě, zpravidla již z návrhu samotného. O takový případ půjde např. tehdy, jestliže žalobce (navrhovatel) tvrdí porušení práva, jehož pojmově vůbec nemůže být nositelem (rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 30. 6. 1995, č.j. 6 A 56/1994), nebo tehdy, pokud napadeným rozhodnutím vůbec nebylo rozhodováno o jeho právech a povinnostech, jejichž zkrácení tvrdí (usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 20. 10. 1994, č.j. 6 A 255/1993-18). Pokud tomu tak není, musí soud návrh věcně projednat. I v případě, že nedostatek aktivní legitimace posléze vyjde najevo, musí o věci rozhodnout rozsudkem. V projednávané věci je nesporná aktivní procesní legitimace navrhovatelky, neboť je založena na povinnosti tvrzení zkrácení na právech a tuto povinnost navrhovatelka splnila. **Sporno je však legitimace věcná (hmotná).** Nutno předeslat, že podle § 188 odst. 3 stavebního zákona z roku 2006 při projednání a vydání návrhu změny územního plánu obce, regulačního plánu nebo územně plánovací dokumentace sídelního útvaru nebo zóny schválené do 31. 12. 2006, se postupuje podle tohoto zákona. O úpravě směrné části této dokumentace rozhoduje pro své území obecní úřad, v ostatních případech úřad územního plánování. Při úpravě se postupuje podle dosavadních právních předpisů (tedy podle stavebního zákona z roku 1976). Podle § 22 odst. 4 stavebního zákona z roku 1976 k návrhu regulačního plánu, územního plánu obce a k vymezení veřejně prospěšných staveb v návrhu územního plánu velkého územního celku mohou vlastníci dotčených pozemků a staveb uplatnit do 15 dnů od posledního dne vystavení návrhu námitky nebo nesouhlas s vyřízením svých námitek podaných ke konceptu řešení. Otázkou je, zda vedle osob uvedených v citovaném § 22 odst. 4 dotčeným vlastníkem může být i majitel pozemku sousedního či dokonce pozemku, jež se zastavitelnou plochou sousedí. K této otázce se NSS vyjádřil ve své předešlé judikatuře, konkrétně v rozsudku ze dne 9. 10. 2007, č.j. 2 Ao 2/2007-73. Svůj názor opřel o judikaturu Ústavního soudu i bývalého Nejvyššího správního soudu a na tomto základě dospěl k závěru, že pojem „dotčenosti“ je nutno vykládat širěji nežli jen tak, že může být naplněn pouze u vlastníků pozemků a staveb, na kterou změna územního plánu přímo dopadá. Dotčenost se ovšem nevyčerpává ani v hranicích mechanicky vnímaného „sousedění“ pozemků či staveb určitých vlastníků s těmito pozemky a stavbami, na něž přímo dopadá změna územního plánu; dotčen totiž může být – ovšem spíše výjimečně – i vlastník pozemku (stavby) vzdálenější, má-li zamýšlená změna územního plánu takovou povahu, že při jejím provedení je reálné podstatné ovlivnění poměrů i na tomto pozemku (stavbě). „Dotčení“ se proto musí posuzovat materiálně, s důkladným uvážením poměrů příslušné lokality,

konkrétně pozemků (staveb), ve vztahu k nimž se dotčenost posuzuje a povahy územního plánu.

Byť tedy v projednávaném případě zůstává prozatím sporné, zda napadeným opatřením obecné povahy byla skutečně dotčena práva navrhovatelky, lze uzavřít, že pro podání návrhu není osobou zjevně neoprávněnou. Z povahy věci totiž není vyloučeno, aby vlastníkem dotčeným změnou směrné části územního plánu byl i vlastník pozemku přímo sousedícího s územím, na které se vztahují nové směrné regulativy a zároveň není na první pohled bez pochyb zřejmé, že napadené opatření obecné povahy do jeho práv nezasáhlo.

Pro další fázi považuje Nejvyšší správní soud za nutné nejprve stručně objasnit charakter napadeného aktu a poté se zaměřit na posouzení otázky, **zda je navrhovatelka k podání návrhu aktivně legitimována i věcně a následně v jakém rozsahu napadené opatření obecné povahy přezkoumat.** Doktrinálně je opatření obecné povahy správní akt s konkrétně určeným předmětem a obecně vymezeným okruhem adresátů. Jakkoli je však okruh adresátů obecný, pro věcnou legitimaci k podání návrhu je nutno trvat na zákonném požadavku dotčení na právech přímo napadeným opatřením, jak ostatně vyplývá z § 101a s.ř.s. Zákon totiž vychází z toho, že možnost podat návrh na zrušení opatření obecné povahy je primárně procesním prostředkem ochrany proti výslednému aktu, nikoliv proti procesu jeho přijímání. Teprve poté, kdy je najisto postaveno, že k zásahu do hmotných práv navrhovatelky došlo, je možnost se zabývat i zákonností procedury přijetí. V projednávané věci to znamená, že je třeba posoudit, zda navrhovatelka spadá do onoho obecně vymezeného okruhu osob, jež jsou vydaným opatřením obecné povahy dotčeny, zda tedy u ní skutečně nastala ona výjimečná situace, kdy realizací změny směrné části územního plánu dojde nepochybně k podstatnému ovlivnění poměrů i na jejich bezprostředně sousedících pozemcích.

Po zhodnocení skutkového stavu dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že **změnou směrné části územního plánu hmotná práva navrhovatelky dotčena nebyla. Z přijaté změny směrné části územního plánu nevyhnutelně nevyplývá pro navrhovatelku žádný z negativních důsledků uvedených v návrhu. V daném případě došlo změnou směrné části územního plánu k tomu, že jak již je shora vícekrát uvedeno, byla změněna míra využití území tak, že došlo k navýšení koeficientu podlažních ploch a k ponížení koeficientu zeleně. Konkrétní podobu staveb na těchto plochách potencionálně realizovaných však bude možno posoudit až po předložení projektové dokumentace ve fázi územního řízení, resp. spojeného řízení územního a stavebního. Teprve tehdy bude rovněž možno posoudit, zda realizací záměru dojde k dotčení práv navrhovatelky, a zda tedy bude mít alespoň v územním řízení postavení účastníka podle § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona. V kladném případě pak v takovém řízení bude moci uplatňovat svá práva a povinnosti.**

K tomu dodáno, že ve světle dosavadní judikatury vrcholných soudů za vlastníky sousedních pozemků nebude možno považovat toliko mezující sousedy, ale i další osoby, jejichž práva mohou být dotčena.

NSS proto uzavřel, že navrhovatelka není věcně legitimována k podání návrhu na zrušení tohoto opatření obecné povahy, neboť přijatou změnou směrné části územního plánu k dotčení jejich vlastnických práv ještě nedošlo. Za této situace se Nejvyšší správní soud pro účely posouzení zákonnosti přijaté změny územního plánu nezabýval námitkami navrhovatelky proti proceduře přijetí této změny a návrh v souladu se svou ustálenou judikaturou zamítl.

Posouzení věci krajským soudem:

Krajský soud uvádí, že vše, co bylo citováno z rozsudku Nejvyššího správního soudu č.j. 4 Ao 1/2010-43 lze dle jeho názoru beze zbytku vztáhnout i na tento projednávaný případ, a to návrh na zrušení Úpravy směrné části územního plánu města Brna – ulice vydané dne 21. 3. 2012, neboť, jak soud již uvedl, uvedená úprava směrné části územního plánu města Brna je opatřením obecné povahy, žalobce je nesporně aktivně procesně legitimován k podání uvedeného návrhu, není však aktivně legitimován i věcně, když svá práva bude moci aktivně hájit až v řízení územním a stavebním, což žalobce také již aktivně učinil. Dne 19. 9. 2012, jak soud uvedl již výše, Úřad městské části města Brna, Brno-sever vydal již rozhodnutí o změně územního rozhodnutí č. 258, z něhož vyplývá, že bude na místo stavby provozní budovy D o jednom podzemním a čtyřech nadzemních podlažích umístěn objekt, a to bytový dům D, s jehož výstavbou navrhovatel nesouhlasí, což z jeho návrhu na zrušení opatření obecné povahy zcela jednoznačně vyplývá.

To, že v tomto územním řízení žalobce aktivně hájí svá práva, vyplývá z toho, že proti rozhodnutí o změně územního rozhodnutí č. 258 podal odvolání.

Krajský soud v Brně uzavírá, že ze shora uvedených důvodů se ani nezabýval námitkami navrhovatele proti proceduře přijetí Úpravy směrné části ÚPmB – ulice

Podle § 101b odst. 3 s.ř.s. při přezkoumání opatření obecné povahy vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání opatření obecné povahy.

Vzhledem ke skutečnostem shora uvedeným v odůvodnění rozsudku, když soud znovu zdůrazňuje, že na daný případ lze dle jeho názoru zcela jednoznačně aplikovat názor vyjádřený v citovaném rozsudku Nejvyššího správního soudu, krajský soud žalobu jako nedůvodnou dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Pokud jde o náklady řízení, žalobce ve věci neměl úspěch, úspěšnému žalovanému však soud náklady řízení rovněž nepřiznal. Žalovaným je v dané věci Statutární město Brno a v tomto řízení bylo zastoupeno advokátem (plná moc je ve spise založena). Přes úspěch ve sporu náklady řízení nebyly přiznány, když soud v tomto směru vychází z judikatury Nejvyššího správního soudu, kdy dle rozsudku NSS ze dne 30. 10. 2012, č.j. 2 As 104/2012-35 u obce s rozšířenou působností lze očekávat, že orgány budou schopny kvalifikovaně obhajovat svá rozhodnutí či úkony před soudem a argumentovat v jejich prospěch, aniž by nutně k tomu využily služeb advokátů. Kdyby tomu tak snad být nemělo, bylo by legitimní se ptát, zda orgány tohoto města mohou vůbec taková rozhodnutí vydávat.

Soud uzavírá, že Magistrát města Brna má jistě dostatek kvalifikovaných pracovníků, kteří by mohli obhajovat svá rozhodnutí před soudem a není potřeba na tuto činnost najímat služby advokátní kanceláře.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě 2 týdnů ode dne doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení.
V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná

nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 30. listopadu 2012

Za správnost vyhotovení:
Karolina Marešová

JUDr. Milada Haplová, v.r.
předsedkyně senátu